

Ἐκ τῶν δραματικωτέρων τραγωδιῶν τοῦ Εὐριπίδου εἶνε ἡ «**Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις**», τῆς ὁποίας ὁ μῦθος ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὁ ἀδελφὸς τῆς ἡρώιδος Ὀρέστης μετὰ τοῦ φίλου του Πυλάδου συναντᾷ εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων τὴν Ἰφιγένειαν, ἀφοῦ κατὰδικώμενος ὑπὸ τῶν Ἑρινύων διὰ τῆς μητρὸς του τὸν φόνον περιεπλανᾷτο οἰκτρὸν θῦμα τῆς εἰμαρμένης. Ἐκεῖ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀπόλλωνος εἶχε καταφύγη ἵνα πρὸς ἐξιλασμόν του μεταφέρῃ ἐκεῖθεν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἀθήνας. Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἰδελφῶν ἀποτελεῖ τὸ τραγικὸν κορύφωμα τοῦ ἔργου, εἶναι δὲ μία τῶν παθητικωτέρων σελίδων τοῦ μεγάλου τραγικοῦ. Ἡ λύσις διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ δίδει αἶσιον εἰς τὸ δράμα τέλος. Τῆς Ἰφιγενείας ὥραϊαν ἔμμετρον μεταφράσιν, φιλολογικῶς δὲ ἀκριβῆ, ἐξεπόνησεν ὁ κ. Ν. Κυπαρίσσης, ἐκδοθεῖσαν ἐν τῇ «Βιβλιοθήκῃ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων» Γ. Φέξη.

Τοῦ Ἑμερσον, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ περιφανέστερος ἀντιπρόσωπος ἐν Ἀμερικῇ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἣν ἔβρυσεν ἐν Εὐρώπῃ ὁ Κάντιος, ἐν ἀπὸ τὰ ὥραιότερα ἔργα του, τὰ «**Λόγια τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἀγάπης**» μετέφρασε δεξιότατα καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἀλλὰ καὶ ἀπλότητος ὁ ἐν Κων)πόλει λόγιος ἱατρὸς κ. Θεόδ. Φλωρᾶς. Ὁ Ἑμερσον διὰ τῶν δοκιμῶν του καὶ τῶν δημοσιῶν μαθημάτων ἐπέδρασε πολὺ ἐπὶ τῆς πατρίδος του, σημειώσας νέαν ἐποχὴν.

Ὁ Ἑμερσον ὁμοιάζει εἰς πολλὰ μὲν τὸν Νίτσε ἰδίως κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τῶν ἔργων των, διότι ἀμφοτέρω ἔχουν ὕψος πλῆρες ἐξάρσεων καὶ εἰκόνων. Τὰ κεφάλαια τοῦ βιβλίου εἶνε: Ψυχὴ τοῦ κόσμου.— Ἀγάπη.— Δύναμις.— Φιλόσοφος.— Ἀναμορφωτής.— Ὀνειροπολήσεις.

Τὰ **χημικὰ λιπάσματα**, ὑπὸ Ρ. Δημητριάδου. Σύλλογος πρὸς διὰδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Σελ. 96. Λεπτὰ 60.— Εἶνε γνωστὸς ὁ κ. Δημητριάδης ὡς ὁ εὐγλωττότερος, εὐφυσέτερος καὶ δραστηριώτερος τῶν γεωπόνων μας. Τὸ βιβλίον του εἶνε χρησιμώτατον διὰ τὰς γεωγ. κας τάξεις, αἵτινες ἔχουν πολλὰ νὰ ὠφεληθῶν ἐκ τῆς καταλλήλου χρησιμοποίησεως, ὅπως υποδεικνύεται ἐν τῷ βιβλίῳ, τῶν χημικῶν λιπασμάτων, ὧν ἡ δύναμις εἶνε θαυματουργὸς καὶ πλουτοφόρος.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«**Αἱ Μοῦσαι**». Διὰ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος φύλλου τὸ ὑπὸ τοῦ ἱστοριογράφου κ. Λεων. Ζώῃ διευθυνόμενον φιλολογικὸν περιοδικὸν τῆς Ζακύνθου εἰσῆλθε εἰς τὸ 14ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως.

Λογογραφία. Τόμ. Β'. Τεύχος Β—Γ. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Λογογραφία τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ Ν. Πολίτου.— Ἡ Ἀγία Ἐλένη εἰς τὴν Κύπρον, ὑπὸ Σ. Μεσάρδου.— Κεφαλλήων βαπτιστικὰ ὀνόματα.— Συλλογὴ παροιμιῶν τοῦ Ζαγορίου.— Κυθηραϊκὰ αἰνίγματα.— Τρία παραμύθια Αἰτωλικὰ.— Κουτσοβλαχικὴ λογογραφία.

Le Catholique. Revue mensuelle. Bruxelles. Ἔτος Α'. τεύχος Β'. Ἐκ τῶν περιεχομένων: Le culte des images.— Pie IX.— Tolstoi.— Joseph de Maistre.— Rubens et l'Art religieux κ.λ.π.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ:

Οἱ ἐν Σύρῳ κ.κ. Σ. Φραγκούλης καὶ Γ. Ἀνδρεάδης

ἀγγέλουσιν τὴν ἐκδοσιν «**Ἡμερολογίου τῆς Σύροις**» τοῦ 1911.

Οἱ ἐν Ἡρακλείῳ κ. κ. Σ. Ξανθοῦδης ἔφερος τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ Σ. Ἀλεξίου διευθυντῆς τῆς «Ἐβδομάδος» παρασκευάζουσι κριτικὴν ἐκδοσιν τοῦ Ἑρωτοκοίτου. Ὡς βάσιν ἔλαβον τὸ κείμενον τοῦ ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ χειρογράφου, ἀλλ' ἐπιμελῶς θὰ παραθέσωσι καὶ πάσας τὰς διαφόρους γραφὰς οὐ μόνον τῆς δευτέρας ἐν Βενετίᾳ ἐκδόσεως (1737) ἥτις εἶνε ἡ σχετικῶς ἀρίστη, ἀλλὰ καὶ τῆς πρώτης (1713) ἥς τὸ μοναδικὸν ἀντίτυπον εὐρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ κ. Γενναδίου. Ἡ ἐκδοσις θὰ πλουτισθῇ δι' εἰσαγωγικῆς μελέτης, κριτικῶν καὶ ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων καὶ πλεθυστάτου γλωσσarioῦ.

Ἀγγέλλεται ἡ κατὰ τὸν προσεχῆ Φεβρουάριον ἐκδοσις ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ «Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Ἡμερολογίου», ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Θιςέως Λαμπρίδου. Θὰ περιέχῃ ἑλληνικὰ διηγήματα, μυθιστόρημα ἑλληνοαμερικανικῆς ὑποθέσεως ὁ «Ξενιτεμένος», ποιήματα πατριωτικὰ, χρονογραφήματα, περιγραφὰς ἑλλ. ὑποθέσεων, σατυρικά ἄρθρα, ἐπιστημονικὰ κ. λ. π. Συνεργάται ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Λίσσαρης, Πώπ, Βώκος, Νιρβάνας, Στρατήγης, Παλαμᾶς, Καλογερόπουλος, Πολέμης, Δροσίνης, Δημητράκοπουλος, Σπανδωνῆς κ.λ.π. Σελίδες 400. Εἰκόνες ἑλλήν. πόλεων καὶ τοπείων.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Συνδρομητῇ Α. Π. Ἐνταῦθα.— Ἐνεκα ἀτυχήματος τοῦ πιστηρίου τὸ ἐξώφυλλον ἐτυπώθη κακῶς καὶ ἐτυπώθη μὲν ἐκ νέου, ἀλλ' εἶγε γίνῃ ὑπὸ τοῦ διανομέως ἐν ἀγνοίᾳ τῆς διευθύνσεως διανομῇ 50 φύλλων, μὲ τὸ κακοτυπωμένον ἐξώφυλλον. Εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἀνταλλάξωμεν τὸ φύλλον σας δι' ἄλλου καθαροῦ, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου, λαβόντος ἐκ τῶν εἰς τὴν κυκλοφορήσαντων τευχῶν.

Ἀναγνώστη τακτικῶ. Δὲν ἡτύχισαμεν (ἢ μᾶλλον δὲν εἴθε τυχερὸς) νὰ λάβωμεν τὰς ἄρτι ἐκδοθείσας εἰς τὸ Παρίσι τρεῖς σφραγίδες τοῦ κ. Σκίπη. Ἐχουν, ὅπως μανθάνομεν, πολλὰ διάφορα καρυκεύματα. Ἀρχίζουν μὲ Ἀμρανέδες, εἰς ἓνα τῶν ὁποίων «ἡ Πίνα φαρμακώνεται διότι τῆς πρίσθηκε ἡ κοιλία». Οἱ τίτλοι εἶνε «Θέατρο καὶ Πρόζα» (ἢ Πόζα), «Τρόπαια στῆ Τρικυμία» (ἢ Τρικυδύο) καὶ «Τεγγανθήσεις». Τὸ τελευταῖον εἶνε κωμωδία (μόνον τὸ τελευταῖον;), μὲ τὴν ἐξῆς σκηνοθεσίαν: «Σ' ἓνα σύνεφο εἶνε στημένο τὸ πσαντρί(!) τῶν Μοιρῶν. Ἐνας ἀργαλεὺς καὶ τρεῖς μοῖρες ποῦ φαίνουσι σπουδαχτικά. Ὅλοι γαδανίζουν καὶ γτυπᾶνε τὰ ταψία. Ἀπὸ ζερβὶ οἱ ἀνεμογαζοῦδες, πλέκουσι γύρους καὶ κύκλους. Ἀνοίγει ὁ μπερντέ (αὐλαία)... καὶ πέφτει μαζιλάρι. Καὶ ἔτσι ἡ ποίησις χάρις εἰς τὸν μπερντέ τοῦ ποιητοῦ, ἀποκτᾷ καὶ καραγικὸς μπερντέ.

Συλλέκτη. Ἐχετε λάθος. Ὁ μεγαλοπρεπὴς μαργαρίτης ἤλειυθη εἰς τὰ «Παναθήναια». Ἐκεῖ ἀνεγράφη ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος Κομνηνὸς ἐσχόπευε νὰ ἀποδράσῃ ἐκ τῶν σουλκῶν... δι' ἀτμοπλοίου. Σπουδαία ὄντως ἀνακαλύψις, ὅτι καὶ οἱ Βυζαντινοὶ εἶχον ἀτμόπλοια!

Ἑρασιτέχνη. Ἡ πρόσδος τείνει πάντοτε πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν. Εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ τοῦ νέου ἔτος θὰ μεταχειρίζονται — οἱ νεωτερίζοντες — ζωγραφισμένα ἐπισκεπτήρια. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐπισκεπτηρίου ὁ ζωγράφος θὰ σχεδιάζῃ αὐτὴν τι. Οὕτω καὶ οἱ μικροὶ ζωγράφοι θὰ εὕρουν ἐργασίαν.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κράτους» Θάνου Τζαβέλλα Ὀδὸς Ἀριστείδου 1.